

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 19. grudna 1884.

List 51.

Premišljevanja in molitve za vse stanovce.

(Dalje.)

40. Jezus se posti.

Sv. evangelij nam tudi pripoveduje, da se je Jezus 40 dni in 40 noči postil. (Mat. 4, 2.) — Zakaj se je pač postil? On ni bil nikakor dolžan in zavezan postiti se, ker je bil brez greha in ker tudi nobenega grešnega poželenja v sebi ni čutil. Ko se je pa vendar postil, je to storil zavoljo nas, da je namesto nas zadostoval in da nam je zgled dal, kako se moramo pookoriti in za svoje grehe zadostovati. — Premišljujmo tedaj: Zakaj se moramo postiti in kako se moramo postiti?

1. Zakaj se moramo postiti?

Na to vprašanje prav lepo odgovarja sv. Gregorij Papež, ki pravi: Postiti se moramo, ker smo grešili, in postiti se moramo, da bi v prihodnje več ne grešili! Post je tedaj ob enem kazen in zdravilo.

Post je za kazen. Ker je telo grešilo, naj še telo terpi. In ker se ravno mesu naj večkrat streže s preobilno jedjo in pijačo, naj se mu še včasih ravno s postom tudi kaj potrebnega odreče. Post naj bo tudi zdravilo in pripomoček zoper prihodnje padce. Kristus se je pred skušnjavo postil, in je skušnjavca popolnoma premagal; nas pa nasproti skušnjava tolikokrat premaga, ker preveč svojemu mesu strežemo. Velika kača (bela kača), kadar se nažrè, leži kakor mrtva in se nič braniti in pred sovražnikom uteči ne more; tako se tudi z jedjo in pijačo preoblozeni kristjan skušujavam ustavljati ne more. In kakor ptice le zato in tako hitro in visoko letajo, ker so lahke in v kosteh še muzika nimajo; tako se tudi le kristjan, ki s postom svoje počutke tare, k premišljevanju nebeških reči povzdigniti zamore. In kakor le tista barka, ki ni preobložena, hitro po morji plava, tako bo tudi le tisti kristjan na poti popolnomasti napredoval, ki post in zatajevanje ljubi. Zato vidimo, da so velike reči le tisti spolnovali, ki so bili ljubitelji posta. Preden je Mozes Izraelce po neznanih potih v puščavo peljal, se je 40 dni postil; Elija prerok je enako 40 dni popred se postil, preden je bil vreden spoznan z Bogom govoriti; Judita se je popred postila, preden se je na nevarno pot v sovražni tabor podala; zavoljo posta je bilo Ninivljanom prizaneseno; zavoljo posta Esterinega in judovskega ljudstva

je bil odvernjen pogin ravno tega ljudstva v perzijanskem kraljestvu.

2. Kako se moramo postiti?

Da je tedaj post potreben, tega pač nobeden tajiti ne more. Kdor bi se postiti ne hotel, bi ne bil pravi kristjan, ker je poglavitno znamenje keršanske vere ravno zatajevanje in bi taki ne bil učenec Kristusov, ki se je sam nam v zgled 40 dni in 40 noči postil.

Ali kako se je treba postiti?

a) Pervič tako, kakor nam katoliška cerkev zapoveduje; namreč, da se nekatere dneve mesnih jedi zderžujemo, nekatere pa si tudi v postnih jedilih pritergujemo. Ker je katoliška cerkev, kar post zadeva, tako zanašljiva in je posebno v sedanjem času že toliko pregledala, bi bilo za zdravega in čverstega mladega kristjana pač gerdo, če bi še tega ne hotel spolnovati ali pa, če bi se za vsako majhino reč menil izgovorjenega. Da post zdravju ni škodljiv, vidimo nad Danielom in njegovimi tovarši, ki so le sočivje jedli in vodo pili, pa so bili polnišega obličja in lepši, kakor oni, ki so meso in vino s kraljeve mize dobivali.

b) Drugič je pa pomniti treba, da duh in namen postne postave je posebno v tem, da se človek v ponižnosti in pokorščini vadi; in da se v vsih rečeh ne samo v jedi in pijači priterguje, da se posti, postavim, tudi v spanji, govorjenji, v smehu, v veselicah itd. Naj bolj pa je treba, da se človek varuje greha in slabe navade zatira v spokornem duhu. Kaj bi pomagalo, če bi se mesnih jedi zderževal, pa bi bližnjega z opravljanjem, obrekovanjem ranil in mesaril? Kaj bi pomagalo, če bi si v jedi pritergoval, pa bi nečistega poželenja ne krotil?

c) Tretjič se po Jezusovih besedah človek ne sme s postom hvaliti in ponašati. Jezus namreč uči: Kadar se postite, se ne delajte žalostnih, kakor hinavci; gerdé namreč si obraze, da bi ljudje vidili, da se postijo. Resnično vam povem, prijeli so svoje plačilo. Ti pa, kadar se postiš, pomaži si glavo in umij obraz, da ne bodo ljudje vidili, da se postiš, ampak tvoj Oče, kateri na skrivnem vidi, ti bo povernil. (Mat. 6, 16—18.)

d) Četrtič naj bo post tudi z drugimi dobrimi deli sklenjen. Sv. Leon Papež pravi: Kar se želodcu priterga, naj se revnim podeli. Kdor bi se pa le zato postil, da bi si s tem več prihranil, in več premoženja nabral, taki post ne more biti Bogu prijeten; ravno

tako tudi tisti post ne, če bi se zato postil, da bi potem toliko lažje in toliko več jedel in pil.

Molitev.

O moj Jezus! Če Te premišlujem, kako si se v puščavi 40 dni in 40 noči postil, moram spoznati, da nebeško kraljestvo res silo terpi, in da ga bodo po Tvojem zgledu le silni nase potegnili. Ti Najsvetejši in Najnedolžniši se postiš, in jest bi se posta branil, ki sem tako velik grešnik! Ker vidim, da si se Ti postil in vsi Tvoji zvesti služabniki, se tudi jest zana-prej več posta ne bom branil. Trdno sklenem, da bom od cerkve zapovedane poste, kolikor mogoče, natanko spolnoval, pa tudi da si bom še v pripuščenih rečeh iz ljubezni do Tebe večkrat kaj pritergal. Z nezmernostjo sem Te večkrat razžalil, zdaj hočem to s tem popravljati, da si bom v jedi in pijači tudi v pripuščenem večkrat prikrajševal. V čemur sem do zdaj grešil, v tem se hočem tudi postiti; z očmi, da ne bodo gledale prepovedanih reči; z jezikom, da ne bo več nepotrebno govoril; z nogami, da ne bodo hodile po napčnih potih. Post in postne dneve pa hočem še posebno s tem posvečevati, da bom take dneve obilniše miloščine delil, ako sem v taci okoliščinah, in take dneve tudi več čul, molil in premišljeval! O Jezus! zavoljo Tvojega svetega posta mi daj gnado, da bom ta sklep v resnici spolnoval. Amen.

Viktorija pl. Saint-Luc — kreposten zgled v življenji in v smrti.

(Konec.)

Spolniviši 21. leto svoje starosti dobi Viktorija od starišev dovoljenje, stopiti v samostan že omenjenih redovnic, namreč, „hčer sv. samote“. Enoletno poskušnjo ali novicijat zverši po redovnih pravilih v hiši svojih starišev, in ko 2. svečana l. 1782 pride zaželjeni dan, ko je zamogla svetovno življenje zameniti z redovniškim, zapusti za vselej očetovski dom in se podá v samostan, spremljana od matere in sester. Sedaj se začne zanjo pravo nebeško življenje. Ločena od sveta in srečno dospelši do cilja, po katerem je hrepenelo že več let njeno srce, spolnuje natanko pravila in kmalo sodeluje s čudovito gorečnostjo in velikim vspehom pri duhovnih vajah, ki so se spet za svetovno ljudstvo tam obhajale, v bretonske jeziku. Niso bile le lepe besede, marveč govorila je iz polnega prepričanja, čutila vse sama v sercu in zato pretresajo tudi serca poslušalcem njene besede. Zmotene na pravo pot pripeljati, grešnike spreobračati, otroke za prvo sv. obhajilo pripravljati, duhovne vaje voditi, za to je vsa gorela ino s tem se neutrudljivo pečala osem let.

Zatem jo zadene ojtřejši poskušnja. Hudo zbolí ter ostane boina celo leto; komaj pa nekoliko okreva, že dobí kozé. Tu je bilo treba zlasti se vaditi v sveti poterpežljivosti; in res, v vsi tej dolgi hudi bolezni ostane neprenehoma mirna, Bogu vdana in vesela.

Ko spet ozdravi, zbučí na Francoskem vihar pre-kucije, prevrata (revolucije), in že 2. julija l. 1791 dojde redovnicam odločno povelje, da morajo priseči na brezbožno vstavo (konstitucijo), ali pa samostan zapustiti. Vsakako prežalosten stan za sleherni zmed teh Bogu posvečenih devic. Viktorija ne premišluje dolgo; serčno se oglasi: Jaz sem pripravljena poterditi s svojo kervjo upor zoper brezvestno prisego.

Iz mirnega svojega bivališča pregnane, zatečejo se omenjene redovnice v samostan hčer sv. Benedikta. Tje pribežala je bila tudi pobožna družina Saint-Lucova; gospa s hčercama dan na dan k Bogu goreče moli, da

bi jim podelil milost vstrajnosti, in, ako bi jih za vredne spoznal, stanovitnost, milost mučeništva.

Hude stiske sv. cerkve, preganjanje duhovnov in drugih stanovitnih vernikov napolnijo Viktorijno dušo s silno žalostjo; a zlasti bolí jo srce, ko vidi, da tudi marsikteri zmed služabnikov Gospodovih odpadejo od resnice.

Pisala je nekterim zmotenim posvarivna in podučivna pisma in vsled njenih opominov povernili so se mnogi k veri svojih očetov in so ji zvesti ostali do silne smerti na morišču.

Desetega oktobra l. 1793 je bila Viktorija s svojimi starši veržena v ječo v Carhaix-u. Ječa prenapolnjena z ljudmi, iz vseh krajev in vseh stanov, katerih večina ni kazala nič keršanskega, ni imela ne mize, ne stola, ne postelje. Na golih tleh ležali so jetniki. Viktorijna ljubeznjivost, krotkost in poterpežljivost jih mnogo tam Kristusu pridobi, kajti občudovati morali so brezbožniki vero, ktera rodí take čednosti, tako so prišli k spoznanju in več se jih je tudi spreobrnilo. — Na Svečnico (2. febr.) l. 1794 zadene jo nova žalost: ljubim staršem odtegnjena mora 14 milj daleč odpotovati sredi dveh žandarmov, ko je celi čas strašansko dež lil. Tako dospé v sodnijsko poslopje v Kvimperu. Na silno težavnem tem potu sklene se Viktorija popolno s križ nosečim Jezusom in ceni to popotvanje za hojo na morišče. Že veliki pétek prejšnjega leta je bila spisala svojo zadnjo voljo s pristavkom, da želi pod križem izdihniti svojo dušo; brez vsake tudi nar manjše pritožbe ali žalovanja daruje se popolno svojemu Zveličarju. „O moj Bog,“ pravi namreč, kakor je viditi, pogledal si Ti na pripravo mojega serca; kajti od onega časa obiskal si me z vsakovrstnimi križi; ne pritožujem se, temveč zahvaljujem se ti zato; tvoje pomoči, tvoje milosti te prosim, da bi jih zamogla zaslužljivo prenašati; sama od sebe ne premorem nič; v tebi samem je vsa moja moč. Oh kako sladko je terpeti, če ima človek Boga za pričo, Jezusa Kristusa za zgled, in nebesa za plačilo!“

V ječi bilo je zraven Viktorije 12 mladih angleških mornarjev, tatic in zlobnih žensk. Dvema od teh podarí nekoliko od svojega pičlega perila in družih reči, kar je sama potrebovala; a ravno te dve hudobnici sti enekrati strašno gerdó ž njo ravnali, jo topli po obrazu do kerví, in celó ramo ji izpahnil. Ali Viktorija čudovito poterpežljiva prenese vse to voljno, in ko kmalo potem ena od nju zbolí, ji Viktorija streže ljubeznjivo, kakor tudi nekemu z gnjusno boleznijo okuženemu tergovcu, pri katerem čuje cele noči in si ga Bogu pridobiti prizadeva.

Kar je Viktorija naj bolj v ječi obžalovala, je to, da je morala biti brez vsake duhovne pomoči. V tej stiski opravi devetdnevnic v čast sv. Frančišku Ksaveriju, in Bog usliši njene želje. Vrednega duhovna Rion-a Lababanskega župnika vtaknejo v temnico zraven Viktorine ječe. Oba loči le lesena stena; z dovoljenjem jéčarjevim se odmakne ena deska v steni in devica zadobi srečo, da se spoveduje. Ginjenega serca pogovarjata se oba o večnosti in bližnji spolnitvi svojih náđ. Že čez malo dni izdihne župnik kot mučenik svojo blago dušo pod gilotino.

Ko se nekega dne Viktorija pobožno razgovarja s svojo ljubo sestro, pl. gospó Silgny, ktera jo večkrat obišče v zaporu, zasliši se nenavaden šum in pové se njima, da so ravnokar njune starše tje v ječo pripeljali. Vsi osupnjeni jim tečete naproti in vidite, kako ubogo mater na obéh stranéh naslonjeno po stopnicah gori vlečejo; zadej pa zagledate svojega 74 let starega očeta, ki ga na nosilnici nesejo možje, kajti bil je ves hromov.

Obé hčeri padete na kolena, poljubujete v solzah ljubim staršem roke, in nobeden ne more niti besedice

spregovoriti. Po tem žalostno, na tistem spregovori oče: „Ne jokam se jaz zaradi prebridega našega stanja, temveč od veselja, da vas še enkrat vidim pred smertjo.“ In mati pristavi; „Nikar ne jokajte, nismo li srečni, da se zamoremo ječe in verig vdeleževati kot spoznavalci Kristusovi?“ Kolikokrat smo občudovali skupaj vojskovanje in zmage njegovih učencev; veselimo se, da smo vredni spoznani, zavoljo njegovega imena terpeti. Sedaj je nastopil za nas čas vojskovanja, glejmo, da zmagamo; terpimo, kar je sveta volja Božja, obilno plačilo nas čaka gori!

Vsi navzoči jetniki obmolknijo pri tem ginljivem prizoru, še po časnikih se je pripovedovalo takrat o tem, in splošno spoštovanje skazovalo se je le-ti nesrečni družini. Viktorija je sedaj vsa srečna, da zamore streči bolnim staršem in jih tolažiti; toda to terpi le malo časa. — Kmaloprepeljejo vse v državne temnice v Paris, kjer ostanejo zaperti tri mesce. Pogosto so zamogli se tam spovedovati, a sv. obhajilo prejeti jim ni bilo dovoljeno. Slehern dan molijo molitve za umirajoče, in vidijo, kako vlačijo njih nesrečne tovarše k smerti. Tudi v sedanjem bridkem stanu skazujejo ljubezen svojim sojetnikom, spodbudvaje jih k pobožnosti z besedo in zgledom.

Viktorija pa ni še bila spraznila keliha terpljenja; zadnjih 14 dni so jo ločili popolno od staršev, in snide se z njimi še le na morišči. Dne 19. julija l. 1794 bili so usmerteni. Dospevši na morišče prosi Viktorija za to milost, da bi prej kot starši smela ona umreti, in obrnivši se k njim reče jim zadnjikrat na zemlji te besede: „Z Bogom, preljubi starši, vi ste me učili živeti, sedaj bom pa jaz s pomočjo Božjo vas umreti učila.“ Tako umerje serčno kot prava junakinja pod sekiro rabeljnov.

Kako sijajno se kaže v tej živovérni devici moč svete vere! Mirno hodila je po sedanji solzni dolini, Bogu vdano pila grenki kelih terpljenja in željno in serčno nastopila pot k smerti.

Kratko življenje — kmalo — večno veselje! To je bil predmet njenega premišljevanja, njenega hrepenenja in vodilo v življenju. Milost božjo cenila je za nar večjo dobroto svojega življenja do zadnjega dihleja; njo zadobiti, v nji se vedno ohraniti bil je glavni cilj njenega mišljenja in delovanja.

Malo časa je živela, in čas le-tá bil je poln terpljenja na zemlji, ali s tem priborila si je nezvenljivo krono večnosrečnega življenja. — Pojdi, prijatelj, in delaj enake tudi po svojih zadevah in okoliščinah za sv. vero in svojo lastno srečo.

Dr. A. Jarc.

Kerščanska ljubezen — prijateljica otrok.

(Konec.)

Škof dalje govori: „S kako gorečnostjo je govoril sv. Vincencij Pavljanski na dvoru Ljudovika XIII. ko se je potegoval pred dvorskimi gospodi za zapuščene otroke! Moj glas ni tako mogočen kot je bil njegov; vendar pa govorim v imenu ravno tistega Boga, v imenu še večje revščine; naj sežejo vsem katoličanom francoskim v serce besede, ktere je govoril sv. Vincencij Pavljanski: Usmiljenje in ljubezen vas je nagnila, da ste vzele te male stvarice v varstvo. Postale ste jim matere, ker so jih zapustile prave matere, in sedaj jih hočete tudi vé zapustiti. V vaših rokah je življenje ali smert teh sirot; pričakujem vašega odgovora; čas je, da daste odločen odgovor. Živele bodo te sirote, ako boste še nadalje zanje ljubeznjivo skerbele; umerle bodo in se pogubile, ako jih zapustite; ne dvomim, da vas bo vodilo usmiljeno serce.

Tudi upam, da bo imela moja prošnja dober vspeh; pri moji prošnji podpirajo me tudi besede, ktere mi je pisal pred nekterimi mesci namestnik Kristusov, Pij IX, in rekel: Mi hvalimo vse tiste, ki so vam pomagali s svojim pogumnim, darežljivim delovanjem ali z velikodušnimi darili pri vašem čudovitem prizadevanji; hvalimo tudi tiste, ki vam bodo še pomagali. Bodite stannovitni v tem, kar ste začeli, zapreke naj vaš pogum le še poživljajo; kajti Božja dela imajo vspeh le tam, kjer je dovelj zaprek. Bog vam bo dal svoj blagoslov in svojo pomoč, dobili boste dovelj denarne pomoči in srečno doveršili svoje delo.

Dragi prijatelj, vas in vseh tistih, ki mi pomagajo, se bom spominjal v molitvah, spominjale se vas bodo vsaki dan sirote in vas priporočevale tistemu, ki je obljubil poverniti kupico merzle vode, ktero podamo žejnemu sobratu.

Karol,
nadškof Algierski.

Zakaj sem popisal, kako je pred kratkim še delovala kerščanska ljubezen v Algieru, zakaj da sem priobčil skoro celo pismo nadškofovo?

Ljubezen je mila; njena miloba se nam pa kaže tudi kaj lepo v posameznih, malih stvaréh. Zato upam, da ste ravno iz tega podrobnega popisa zvedeli in spoznali, kako so ji pri serci ubogi poganski otroci, kako blago skuša njihova serca olepšati. Takaj imate podobo, kako neprecenljive sadove rodi kerščanska ljubezen pri oddaljenih nevérnih narodih, priliko imate občudovati čuteče serce ljudomilega nadškofa. Ali ni on pravi zgled, kako naj bi vsakdo ljubil mladež in si prizadeval za njeno нравno odgojo? Tako je delovala sveta ljubezen v severni Afriki, tako vspešno dela ona tudi po družih deželah obširnega sveta.

Vneti misijonarji iščejo najpustejših krajev ter oznanjujejo nesrečnim poganskim narodom blažilni evangelij; oni učé odraščene, posebno skerb imajo pa za nežno mladino, da bi vsem zagotovili časni blagor in večno srečo. Jezus je ljubil mladino, posnemajo ga misijonarji; povsodi so oni skerbeči njeni varhi, sosebno zapuščenim sirotam. Sveta ljubezen deluje v peščeni, vroči Afriki, v prostranih azijskih deželah in drugod. Na tisoče zapuščenih otrok izterga ona revščini, lakoti, jih obdeluje za poštene ljudi in verne kristjane — ter nosi omiko in srečo v vse kraje, kamor seže njeno blago zavetje.

Vendar ne smemo še končati, da bi ne omenili s kratkimi besedami moža po volji Božji, ki je postal v novejšem času največji dobrotnik človeštvu, to je, Vincencija Pavljanskega. On je ves gorel za blagor ljudi, bil je prijatelj bolnikom, je podpiral slabotne starčke ter bil oče ubogim sirotam. Dal je zapuščenim otrokom zavetišča, kjer se varuje nedolžnost in čednost; dal je Vincencij Pavljanski ubogim stvaricam namesto natorne matere, mater milosti, ki je še veliko milejša, kot natorna mati. Ljubezen je navdajala tega čudovitega moža, ko je vstanovljal razne naprave v pomoč zapuščenim; ljubezen vodi tudi njegove naslednike in posnemovalce, kterih serce dejansko gori za otroke. Če tudi niso njihovi otroci; oni imajo za svoje mlajše brate v Kristusu skerb, kakoršne nima marsikter oče, marsiktera mati ne.

Čudovito je blagoslovil Bog Vincencijevo delo; začetek je bil bolj skrit, pa vsadil je kal, ki je pognala, rastla in se širila, da se je razširila v silno drevo, kterega veje senčijo skoro ves svet — z ljubeznijo. Cela družba šteje že nad 5000 konferenc (oddelkov), ki so raztresene po vseh delih zemlje. Milijoni vživajo dobroto Vincencijevo; kar je pa najlepše, je to: da skerbi za sirote. Blago delo to! Naj bi imeli tudi mi dosti Vincencijevih naslednikov! Iskrenega naslednika Vin-

cencijevega, dr. Gogala, ugrabila je nemila smert pre-naglo. Naj pa ne prestriže njegovega dela! Pa saj ga tudi ni. Komur je mogoče, naj podpira to blago družbo in pomaga delati, da se jih več za uboge sirote reši dušne in telesne reve; saj s tem si nabira sam sebi večnih zakladov.

Ostani, ljubezen, še nadalje zavetnica sirót, oklepaj jih s svojimi mehki rokami, vodi jih po ternjevi poti življenja in jih pripelji tje gori, kjer biva Oče ljubezni!

Ko pa male in zapuščene tako živo priporočamo, ne moremo se zderžati, ter tudi več in odrašeno mladino vseh stanov goreče in resno priporočamo zadevnim odgojiteljem, naj se že imenujejo učitelji in učiteljice, profesorji itd: naj imajo svojo sveto dolžnost pred očmi in pomnijo, da od vsakega gojenca jih čaka odgovor pred večnim Sodnikom. — Njihovi zgledi v učilnici in zunaj taiste bodo ravno tako prišli na tehtnico, kakor njihovi nauki.

P. F.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Vmeščevanje milostnega kneza škofa Jakopa Misija.*) Vse živo je bilo preteklo nedeljo, 14. t. m., po Ljubljani, posebno pa v stolni cerkvi in okrog nje. O 1/2 10 je bilo čez 100 duhovnov vsakterih častnih stopinj v škofiji zbranih, kateri so po vseh stopnicah z veže do verha razstavljeni prečastitega novega škofa čakali, da jih spremijo v cerkev. Obhod se je gibal iz škofije do mestne hiše in potem v Šenklaško cerkev nazaj. Po vsi poti po oboji strani so bile razpostavljene razne družbe in prav priljudno in spoštljivo je bilo njih obnašanje. Pred cerkvijo pa so čakali načelniki raznih vradov z visokorodnim baronom Vinklerjem, deželnim glavarjem in mestnim županom na čelu. Velik del klopi v cerkvi je bil pogrnjen za viši stanove, za ktere je bil odločen sploh prednji uel cerkve, koder so bili tudi gg. duhovni, gg. bogoslovci z drugimi vred. Cerkev je bila zelo napolnjena; škoda, da jih mnogo vender ni moglo v cerkev.

Nadaljevala se je svečanost po razporedu, kterega smo unkrat naznanili. Ko so prečast. gosp. kapitel-vikar dali škofu kropilo in pokadilo ter zapeli „Te-Deum“, so bili knezo-škof spremljani pred altar sv. Rešnjega Telesa in potlej k velikemu altarcu. Pisma svitelega cesarja in papeža do novega škofa, stolnega kapitelnja in ljudstva je bral škofijski kancelar preč. g. Martin Pogačar. Prečast. kapitel-vikar je v preizverstnim govoru naznanil veselje, da je škofija vdova dobila si višega pastirja, o katerem se vsestransko sliši tako častitljiv glas; omenil je tehtno nalogo, katero zdaj prevzamejo, obljubil pa vsestransko vdanost, pokoršino, ljubezen, pa tudi pomoč od vernikov strani, kar koli bo mogoče, zlasti tudi z zvesto molitvijo.

Milostni novi škof so nato v prelepem in jasnem govoru izrekli, kako silno težka je butara, ki si je pa niso sami želeli in ne naložili, temuč so bili k temu po božji Previdnosti poklicani itd. Upajo po Božji milosti in s pomočjo preč. kapiteljna in tako izverstnega duhovstva, kterega slovez daleč sega in tako vérnega in pobožnega ljudstva, čegar dobro ime je sploh znano, da jim bode mogoče to škofijo voditi tako, da bo v Božjo čast in blagor ljudstva ter cele škofije.

Pri počevanju in naznanovanju podložnosti (homagyumu) so se snovale dolge verste gg. duhovnov od višjih do nižjih stopinj iz vse škofije.

Potem so milostni knez in škof pričeli cerkvene opravila na prvo z molitvijo k patronu Ljubljanske škofije, sv. Nikolaju, katero so odpeli, dali sv. blagoslov,

ter se zdajci napravili za prvo slovesno sv. mašo, katero so z vso slovesnostjo med asistencijo gg. kanonikov obhajali in prav ginljivo peli v svoji stolni cerkvi. Bila pa je sv. maša od sv. Duha, toraj ne v višnji, ampak v rudeči barvi. Po pontifikalnem blagoslovu je prečast. začasni semeniški vodja g. Flis v latinskem, nemškem in slovenskem jeziku na glas prebral papeževo pismo do novega škofa, v katerem je naznanjeno, da Njim in vernemu narodu hočejo skazati o tej častitljivi priliki posebno milost in prijaznost, t. j. popolnoma odpustek dati za vredno spovedane in obhajane, kterega so milgsp. novi škof zdajci podelili.

Bilo je poldne, ko so bile doveršene častitljive in močno ginljive opravila.

Prečast. g. so potem prijazno pogostovali v knežje-škofijskem semenišu kacij 40 gg. duhovnov. Nekaj malo jih je zarad prav važnih opravil moralo hiteti precej domú. Nekacij 60 pa je bilo v škofiji pri obedu. V semenišu se je pričelo na prvo. Ni pa se še bila razvnela beseda, kar pridejo k svojim gostom milgsp. knez in škof. Šli so ob mizah povsod, govorili z vsakim posebej v slovenski besedi. Nato jih je pozdravil g. vodja Flis z navdušeno „dobrošlico“ ter prav krepkim nagovorom. Germelo je po prostorni dvorani „Živio!“ V preblagem in spretnem odzdravljanju so se škof zahvalili došlim bratom za to prijaznost, proseči jih za odkritoserčno ljubezen. Vsi zbrani so bili serčno razveseljeni zarad tolike ljubeznjivosti višega pastirja, kterega odhajočega so spremljali navdušeni „živio-klici.“

V veselem razgovorjanju, ki se je pletel večinoma o knezo-škofu in slavnostnem dnevu, se je razodevala priserčna zadovoljnost in le preneglo minule prijetne ure.

Ne manj priserčno in prijetno je bilo pri obedu v škofiji, ki se je pričel ob dveh in je terpel do mraka. Duhovski in civilni gospodje so bili prav dobre volje. Milgsp. knez in škof so napili dvema najvišema oblastima na zemlji, papežu in cesarju, ktera sta v zlozni ljubezni jim naložila težko butaro, ki je niso sami iskali in pozeleli. Visokorodni g. baron Vinkler kot vladni zastopnik, ktere program je zedinjenje raznih narodnost, kateri program se zлага tudi s programom aposteljna sv. Cerkve, je napil milgsp. škofu in jim voši mnoga leta polno moč na duši in na telesu. Poslednji milgsp. škof napijejo še g. deželnemu predsedniku, priterdivši, da ravno tega programa ni mogla vlada v pripraviše roke položiti, kakor ga je, zahvaljujejo se pa tudi g. predsedniku za vso osebnostno dobrotljivost in prijaznost, ki jim jo je skazoval od prvega trenutka, odkar so bili izvoljeni. Zadnji napitnici ste se pričenjali z nemško in sklepali s slovensko besedo.

Omenjeno bodi, da pričujoči so bili pri cerkvenem opravilu in naj večji del tudi pri obedu med duhovskimi odličnjaki: milostna gospoda prošta, iz Novega mesta P. Urh in iz Ljubljane dr. Ant. Jarc, več častnih kanonikov, večina prečast. gg. dekanov, zastopani so bili cerkveni redovi franč., kapucinov, lazar.; bilo je prav veliko število župnikov, duh. pomočnikov ter v vsem skupaj čez sto gg. duhovnov. Iz Štajarskega so bili prišli počastit svojega vzvišenega rojaka škofa preč. gg.: kanonik Legat, provincijal kapucinski preč. o. Ferdinand iz Lipnice, tajnik bar. Oer, prof. Macherl, vizitator Müngersdorf. Med več kot 50 telegrami jih je bila večina iz sekovske škofije. —

Dostavimo naj, da v soboto proti desetém dopoldne so se Njih milosti pokloknili stolni kapitelj in druga duhovščina ljubljanska. Po nagovoru kapiteljskega vikarija so milgsp. škof povdarjali, da naj bi gospodje posebno z molitvijo podpirali Njih delavnost. Potem so z vsakim posebej govorili z veliko zanimivostjo, in vidilo se je, da jim je Ljubljana že močno znana. Iz

vsega govorjenja je bilo očitno, kako so v raznih strokah profesorjev in duhovnega pastirstva dobro izurjeni, pa koliko jim je do tega, da bi se mladina in sploh narod v keršanskem duhu olikoval.

Kn. šk. semenišče pred novim škofom.

Silo prijazno so sprejeli mil. knezo-škof zastopništvo semenišča bogoslovskega — po dva bogoslovca iz vsakega leta — katero jim je predstavilo semeniško vodstvo. „Skoro, da ste me prehiteli,“ so rekli, „želel sem že sam obiskati vas.“ Imeli so dolg govor, govorili pa so bogoslovcem tako, da se je vedno razodevala njihova velika skerblijnost za bogoslovje. Pa tudi naravnost so rekli, kako da jim je in bode pri sercu semeniška hiša. Saj izhaja iz nje blagor vsi deželi. Naj bi se bogoslovci spominjali najprej svojega imenitnega poklica: cooperatores Christi — sodelavci Kristusovi — biti. Navdušeno so razkazovali, kaj in kako je Kristus deloval in kako vzvišeno opravilo je torej biti njegovim pomočnikom. V ta namen pa je treba najprej prave serčne pobožnosti — pietas — ljubezni do Boga, ki je združena z molitvijo. V tej se mora najprej vaditi bogoslovec in ko bi je ne imel ali ne maral pridobiti si je, je bolje, da se poprej premisli, predno stopi v duhovski stan. Potem je bogoslovcu potrebno učenje, marljivost v bogoslovskih vedah in sicer v vseh vedah, kar se jih uči v bogoslovji. „Skušnja me je učila, da duhovnik v svojem stanu vse prav dobro porabi, kar se je naučil.“ Med drugim so knezo-škof prav toplo priporočali pravoslovje ali moralo, v kateri se je treba ogibati prevelike ostrogi in prevelike mehkości; zlasti pa cerkveno pravo, v katerem mora biti duhovnik dobro izveden, da zamore vstrezati zahtevam sv. Cerkve, a se zraven ne zadene ob državne postavbe. Navzemati se je treba pri tem učenju cerkvenega duha, ker ne more se reči o državnih postavah, da bi bile vselej soglasne z željami sv. Cerkve. — Truditi se pa mora vsakdo pri učenju, kolikor zamore: kedor ima več darov od Boga, naj stori več, kedor ne more mnogo, naj vsaj malo darov dobro porabi. Mnogokrat se kaže, da so malonadarjeni, pa vestni dijaki pozneje najbolji duhovniki. — Že v semeniških letih treba se je ustavljati duhu časa, ki hoče tudi duhovščino za se pridobiti. Duh časa je nasproten Cerkvi Kristusovi. Zato je treba bogoslovcu prave ljubezni do Cerkve, treba mu je žive vere. Ne bilo bi prav, ako bi za kaj drugega si prizadeval bolj, n. pr. za narodnost. Žalostni izgledi na Poljskem nam kažejo, da so nekateri višje cenili svojo narodnost, nego svoj poklic in svojo vero. To je žalostno in takega duha se je treba varovati. Najprej moramo biti zvesti katoličani. Ravno tako pa se je treba ogibati tudi onih, ki skušajo razdvojiti škofa in njegovo duhovščino. Škof je viši pastir, postavljen od Boga, in pokorščino mu mora skazovati duhovstvo ne zaradi tega, ker je ta ali oni, ampak zaradi Boga, ker je tako volja in naredba Božja. „Vi bodete moji sinovi, a še poprej ste sinovi Božji.“ Ko skazujemo pokorščino svojemu škofu, jo skazujemo Bogu.

Iz vseh besedi, katerih ne moremo obširneje ponavljati, veje apostolski duh, očetovska ljubezen in škofovska modrost, ki se ozira z največjo skerbjo na to, kar je najbolj važno. Duhovsko semenišče sme tedaj upati, da mu bode možno krepko napredovati v cerkvenem duhu, ker bode imelo tako skerbneža in očetovskega zavetnika v novem mil. knezo-škofu. Govorili so škof tudi z vsakim bogoslovcem posebej in kazali vsakemu kaj primerne, n. pr. semeniškim duhovnikom: da je njihova lepa naloga biti zgled drugim bogoslovcem, širiti zadovoljnost, mir in ljubezen. Nazadnje podelili so škofovski blagoslov.

Podravljanja presvitemu gosp. novemu knezu škofu dr. Jakopu Misiču.

Vipava.

Potómeč Hrena, vzvišeni Vladika,
Pastir naš vikši! sprejmi serc pozdrave
Doline lepe, verne vse Vipave,
Dežele naše, ki je kinč in dika.

Glej! narod Ti v ljubezni zrè naproti,
V ljubezni Te sprejela domovina,
Ki Anton Volfa in Anton Martina
Prijazno že nastopaš slavne poti. —

Že prišel si med ljubljene Slovence,
Zaróčil se v ljubezni z véрно čedo,
Oznanoval boš Božjo nam besedo;

Odpiral vse zveličanja studence,
Zatiral zlo, tolažil dušno bēdo;
Da skupno kdaj prejmémo rajske vence.

Radoslav.

Na koledvoru o prihodu Njih Milosti jih je preč.
gosp. kanonik dr. A. Čebašek v imenu vsih duhovnov
pozdravil z naslednjim latinskim in pa nekaj slovenskim
ogovorom:

**Illustrissime ac Reverendissime Praesul!
Clementissime Domine et Princeps!**

Proxime instante Dominica tertia adventus jam Introitus Missae invitat fideles ad lotitiam verbis apostoli: Gaudete in Domino semper iterum dico, gaudete — Dominus prope est! (instat quippe adventus Domini Dei, Ejus festum augustissimum). Si licet humana componere divinis, etiam in hodierno laeto faustoque adventu tuo, Celsissime Domine, omnibus sacerdotibus aequae ac fidelibus, praesentibus et absentibus acclamare velim: Gaudete in Domino, iterum dico gaudete! adest noster Reverendissimus Dominus, noster Episcopus et Princeps, quem diu desiderio desideravimus et expectantes expectavimus, quapropter advenientem exultantes ac reverentes salutamus, ex imo pectore exclamantes: Salve et fave, exoptatissime Domine! Etenim diu viduata et desolata sponsa. Ecclesia Labacensis, in Te nanciscitur et veneratur Sponsum dignissimum, qui per manuum impositionem accepit plenitudinem gratiae, Sponsum a Deo electum, quem scilicet posuit Spiritus sanctus episcopum, regere Ecclesiam Dei; Sponsum nientem eximiis dotibus et virtutibus, quem praecesserat inclita fama et ingenii eminentis et vitae vere sacerdotialis. Quapropter nos omnes gaudio salutamus et reveremur Te nostrum Episcopum a Deo missum, qui futurus es et venerabili clero et populo fidei oculus et baculus, lucens nimirum aequae doctis ac indoctis, fulciens et infirmos et firmos. Te laetabundi suscipimus ut Patrem clementissimum, qui pari caritate amplexurus es et filium prodigum et domesticum; ut paucis dicam: Tu electus et futurus es noster Pastor bonus, qui invitaturus es et deducturus et agnos et oves ad fontes aquae salientis in vitam aeternam. Propterea laetantes celebramus adventum tam eximii Rectoris et Pontificis, a quo et clerus et populus jure merito expectat novam, laetiores faciem tam scientiae quam vitae christianae. Quem in finem jam modo promittimus non tantum debitam obedientiam et reverentiam, sed et, quantum nobis vires non desunt, promptum adjutorium ac subsidium in munere Tuo sancto et sublimi, sed et angelicis humeris formidando.

Digneris proinde, Illustrissime Praesul, benevole
auspicere et salutationem hanc devotissimam et vo-

pia et sincera, oblata Tibi advenienti ab addictissimo clero dioecetano! Te duce Deo adjuvante unitis viribus certaturi sumus bonum certamen ad fidem servandam in majorem Dei gloriam et veram fidelium salutem. Quapropter jam in laeto adventu Tuo enixe et ex corde precamur: Dominus custodiat introitum Tuum et exitum Tuum, custodiat animam Tuam Dominus, ut valeas et faveas per multos annos!

Dovolim si, da sklenem z domačo besedo:

Dobro došli, milostljivi knez in škof! Bog blagoslovi Vaše delovanje prav obilno in mnoga leta! Slava! Pri poslednjih besedah je silno velika množica kakor z enim glasom ponavljala: Slava, slava, slava!

VIVat
IaCobVs MissIa
gratIa DIVina
EpIsCopVs
LabacensIs.

J. Ažman.

Od „Zidanega mostu,“ 11. grudnia 1884. —

Danes po enajstih smo željno pričakovali prihoda novega ljubljanskega knezo-škofa Jakopa Misija iz Maribora. Po osmih so se preč. milostivemu gospodu knezo-škofu že naproti pripeljali kapitularni vikarij dr. Henr. Pavkar in kanonik Andr. Zamejic iz Ljubljane, in dekan J. Rus z več duhovni iz šmartinske in moravske dekanije, okoli enajstih častni kanonik E. Poljak z duhovni iz leskove dekanije, iz Radeč pa grajšak vit. Gutmanstal z županom in ključarjema. Okoli poli dvanajstih počti možnar na uni, Kranjski strani Save, in naznani vlak s presvitlim gospodom knezo-škofom. Ko se vlak ustavi, pristopijo kapitularni vikarij Pavkar, kanonik Zamejic in vit. Gutmanstal k vozu, iz katerega stopijo mil. gosp. knezo-škof, s spoštovanjem se jim poklonijo ter jih peljajo memo duhovšine v dvorano, ki je bila za to priliko prav lepo ozališana. Kapitularni vikarij milostivega gospoda knezo-škofa v dvorani pozdravijo na meji ljubljanske škofije v imenu stolnega kapitelnja in vse kranjske duhovščine, jim zaterdijo vdanost, pa tudi pripravnost v olajševanju njihovih imenitnih dolžnost, in jim vošijo dolgo dolgo srečno vladanje ljubljanske škofije. Milostivi gospod knezo-škof so silo ljubeznjivo odzdravili, omenili težko breme, katero jim je naloženo, se priporočili v molitev in pomoč v škofijskem vladanju, in so se še s posameznimi prav prav prijazno pogovarjali, zlasti z vit. Gutmanstalom, častnim kan. Poljakom, dekanom Rusom, tudi z županom in ključarjema iz Radeč. Kacih 16 gg. duhovnov se je bilo sošlo novega višega Pastirja ondi pričakovat. Le prehitro je čas preteklo, in zvon je klical k nadaljevanju vožnje po železnici. Odslej je bilo pri posamnih postajah na Kranjskem, zlasti v Zagorji, Kresnicah in Lazah, slovesno pozdravljanje novega knezo-škofa, z zvonjenjem, streljanjem, živijo-klicanjem. Milostivi gospod knezo-škof so blagovolili pri postajah, kjer je ljudstvo klečalo, iz voza stopiti in ljudstvo blagosloviti, in slehern, ki je novega škofa videl, se je srečnega štel, da je blagoslov od Njih prejel, od tolikanj ljubeznjivega, v resnici pobožnega knezo-škofa, preč. gospoda dr. Jakoba Misija.

Iz Gradca.*) 7. t. m. se je tukaj obhajala predredka cerkvena svečanost. Premilostivi graški gospod knezo-škof so v svoji vernikov prepolni stolni cerkvi z dvema drugima preč. knezo-škofoma vred, namreč s pomočnim solnograškim in z vojaškim, posvetili novozvoljenega knezo-škofa ljubljanskega. Trije njihovih

prihodnjih preč. gg. kanonikov in tajnik so se počastno vdeležili te blage svečanosti, kakoršne prej ni bilo v Gradcu od pamtiveka; za tega premilostivega gospoda knezo-škofa pa je sedanja že druga.

Kakor je škofovsko posvečenje odlično po sijajni nazočnosti štirih škofov, tako je tudi še obed s posebnim okrasom. Mizo kinčajo namreč obedni dari, katere ima posvečenec škofu posvečevalcu v cerkvi darovati, in ti so: sodek vina, lepo posrebren, dva kolačka kruha, eden pozlačen, drugi posrebren; na vsakem dva gerba navzočih 4 škofov lepo slikana; vmes med temi dari je vkusno ponarejena mašna knjiga. Se vé, da so ljubljanske posvečenca blage napitnice, vmes tudi slovenska, slavno častile in njemu in njegovi škofiji iz serca želele vso milost, srečo in obilni blagoslov božji.

Premili spomin take sijajne svečanosti ne ugasne deležnikom nikoli. K tej izredni slavnosti je ljubi Bog podaril še tudi izredno lep jasen zimski dan, kakoršnega že dosti let ni bilo.

Spremljaj jih Bog vse žive dni z nebeškim blagoslovom, Njim in vsej škofiji v blagor in slavo!

Živkov.

Iz Briksna, 29. listop. (Dalje.) Sed etiam cum Episcopo unitate colligatos vos esse oportet. „Episcopum sequimini, ut Jesus Christus Patrem“ ait s. Ignatius M., addens: „terribile est enim tali contradicere.“ S. Hieronymus suum Nepotianum monet: „Esto subjectus Pontifici tuo et quasi animae parentem suscipe.“ (Epist. ad Nepot.) Quae s. Doctoris verba innuunt, unitatem non posse subsistere, nisi per subjectionem seu per obedientiam. Obedientia canonica pleno alveo fluit ex constitutione a Christo ecclesiae indita. Cum enim Christus Dominus hierarchiam diversis gradibus disposuit, personae in his gradibus constitutae invicem sibi subjectae esse debent, ac proinde necesse est, ut inferiores superioribus, omnes denique supremo Pastori, qui est Romanus Pontifex, obediant. Igitur obedientia est virtus vere catholica, seu ecclesiae propria, ac propterea virtus palmaris, qua sublata ecclesia tam parum potest subsistere, quam parum exercitus seu turma militum contineri potest, ubi milites et inferiores duces superioribus parere detrectant. Hinc verba Apostoli: „Obedite praepositis vestris“ (Hebr. 13, 17), quamvis cunctos fideles spectent, ad clericos tamen aliosque viros ecclesiasticos speciali modo pertinere dignoscuntur propter majorem illorum cum praelatis superioribusque suis in sacra hierarchia dependentiam, eosque proinde ad obedientiam prae ceteris laicis longe arctius obstringi“ (Abelly Sacerdos christianus Part. 3. n. 19). Sunt vero et alii tituli, qui obedientiam vestram erga Episcopum postulant. Solemniter promisistis hanc obedientiam Ordinario praestandam statim post susceptum ordinem presbyteratus, cum Episcopus ordinans manus vestras junctas manibus suis teneret. Promissio adeo solemniter sine piaculo nequit infringi. Porro nulla via securior est ad salutem, quam obedientia, quam qui sequitur, coram Deo errare non potest. Neque putetis, Episcopum ipsum exemptum esse a lege obedientiae! Ut nil dicam de obedientia, quam Episcopus exhibere debet ecclesiae legibus et superioribus et maxime Romano Pontifici, ille quovis praecepto legitimo, quo subditum ligat, et ipse obedientiam praestat. Cum enim ea quae cum divina voluntate concordant, praecipit, eodem actu simul etiam obedit, idipsum subdito injungens, quod voluntas Dei requirit. Quinimo dici potest, in multis circumstantiis facilius esse obedire, quam praecipere. Et quidem tunc jucundior fit obedientia, si subditi non „intueantur personam ipsam, cui obediunt, sed in ea Christum Dominum, cuius causa obediunt“ (S. Ignat. Epist. de Obedientia), atque si quadam alacritate et promptitudine

*) Dasiravno je bila že slovesnost popisana natanko od prečast. —a—, ki je sam pričujoč bil, vendar ne bode odveč še ta dopis, a se prevažna dogodka bolj živo ohrani. Vr.

voluntatem superioris faciant suam, „ut non solum in effectu executio appareat, verum etiam in affectu consensio.“ (ibid.) Nec tamen effici potest, ut obedientia semper careat omni difficultate. Virtus enim obedientiae tam nobilis est et generosa, ut in s. Scriptura victimis non solum comparetur sed et praefertur. „Obedientia est melior quam victimae“ (1. Reg. 15, 22). — Imo est omnium victimarum nobilissima, uti a s. Gregorio praedicta verba exponuntur. „Per victimas enim — ait — aliena caro, per obedientiam vero propria voluntas mactatur“ (s. Greg. M. Lib. 35 Moral. c. 10). Hinc mirum non est, obedientiam nonnunquam arduam, imo verum sacrificium fieri. Et hoc pro locorum et temporum circumstantiis nostram Dioecesim quam maxime respiciet, in qua sacerdotes quamplurimi in montibus et vallibus dissitis, sejuncti ab hominum consuetudine et carentes multis commoditatibus vitam agere debent. Insuper sacerdotum penuria, qua hodie dum gravamur, aliud grave incommodum importat, scilicet ut sacerdotes reliqui justo plus laboribus gravati viribus atterantur, ac oneri pene succumbant, ubi muneri suo plene satisfacere satagunt. Quae res haud parum cura et sollicitudine me afficit. Et hoc tanto magis, quia necessitati istorum sacerdotum, qui vel labore deprimuntur, vel e longinquis et asperis regionibus liberari discipiunt, saepissime non continuo sed post longius demum intervallum potest succurri. Sed venerabiles fratres, in his angustiis ne amittatis patientiam, sed cogitate Apostolum, qui se totum, quin et vitam suam devovit in cura animarum, scribens: „Ego autem libentissime impendam et superimpendar ipse pro animabus vestris“ (2. Cor. 12, 15). Ceterum necessitates vestras, quod possum, libenter sublevabo, jura vestra tueri, et commodis vestris inservire paratus sum, haud immemor exempli splendidissimi, quod exhibuit Salvator noster, qui non venit ministrari sed ministrare (Math. 20, 28), quique in ultima coena Apostolos monuit: Qui major est in vobis, fiat sicut qui ministrat“ (Luc. 22, 26. 27).

Nunc concedite mihi, ut ad singulos ordines ecclesiasticos me convertam, et vos omnes et singulos in vinea Domini cooperarios meos in visceribus Jesu Christi consalutem. Inprimis salvere jubeo capitulum cathedrale, senatum meum et singulos tum dignitarios canonicos, qui unacum consiliariis Consistorio adsidentibus in gubernanda dioecesi mihi proxime inserviunt! Capitulum Brixinense ex longo jam tempore cum suo Episcopo erat quasi cor unum et anima una, eidemque cum singulari fidelitate adiutorium praestitit et juvamen! Pergite itaque, Reverendissimi, eandem fidelitatem, imo dico amicitiam, quam b. m. Vincentio et Joanni exhibuistis, in me quoque, licet indignum eorum successorem transferre!

Salvete et vos plurimum Reverendi Decani, qui foris in regionibus late diffusis et procul distantibus estis quasi manus et oculus Episcopi, executores consiliorum ipsius, sacerdotum vobis subjectorum duces, consilarii et amici. Cum his artissime conjuncti studete diligenter, ut fides et morum honestas floreat et crescat in populo Dei, nec non ut placita fidei contraria arceantur, quae ab hominibus perversis et ephemeridibus pravis quaquaversus spargi solent. Si munus vestrum duplex, scil. tum decani tum parochi, religiose expleveritis, sperate confidenter, fore, ut duplici honore (1. Tim. 5, 17) coram Deo digni habeamini!

Salvete vos omnes sacerdotes, qui in Dioecesi cuiunque laudabili muneri vacatis, ac praesertim qui in cura animarum positi uti parochi, curati aut eorum adiutores fertis pondus et aestus diei! Vestrum ministerium summam habet apud Deum laudem, ac, si rite eo perfuncti fueritis, magnam remunerationem. „Divinorum enim divinissimum est Deo cooperari in salutem ani-

marum.“ Res permagni momenti est, animas regere eisque ducis instar esse tempore hujus peregrinationis. Magnum est, si vel centum animae, imo pauciores cuidam regendae committuntur! Nostra dioecesis semper habuit et adhuc dum habet numerosos animarum curatores, toto animo animarum saluti incumbentes, nomen suum merito a curis sortitos. Horum zelum aemulantes „pascite qui in vobis est gregem Dei non coacte sed forma facti gregis ex animo. Et cum apparuerit princeps pastorum, percipietis immarcescibilem vitae coronam“ (1. Petr. 5, 2—4). (Konec prih.)

Razgled po svetu.

Iz Belgije se nam je pred kratkim mnogo slabega poročalo, sedaj vendar je prinesel „Mission“ listič enkrat nekaj dobrega. — Duhoven mu naslednje piše: „Ko sem potoval skozi Belgijo, so me v neki družini prav prijazno sprejeli in pogostovali. Gospodar je bil poslanec in milijonar. Po južini pravi gospodinja: „Gospod duhoven, večerja bode ob sedmih. Četert pred sedmemi bo pa s hišnim zvoncem znamenje dano. Ne motite se tedaj, to je znamenje, da je čas molitve prišel; kajri mi molimo vsak večer rožni venec.“ Ko sem res ob tisti uri zvoniti slišal, sem se tudi jaz podal v sobo k molitvi. Tu sem videl, kako je hišni gospodar, poslanec in milijonar, pokleknil na tla pred bridko martro, ravno tako je storila tudi gospodinja. Poleg domačega kaplana so klečali sinovi, poleg domače učiteljice pa hčere. Na dalje: tu sta klečala še dva črtnika, pa vse hišne dekletke, razun ene same, ktera je večerjo pripravljala. Hišni kaplan je predmolil rožni venec in litanije Matero Božje, vsi drugi, dasiravno po svoji vnanji obliki v službi zelo razločeni, so ravno tako pobožno molili, kakor enakopravni otroci enega Očeta v nebesih in ravno tiste Matero, katoliške cerkve na zemlji.

Ta prelepi zgled iz Belgije naj služi v posnemo tudi Slovincem!

Papež in red Benediktinski. Nedavno so sv. Oče sprejeli poslanstvo reda benediktinskega, ktera je prišla zahvalit se jim, da so dva člena njihovega reda povzdignili med kardinale, namreč, nadškofa dr. Gangelbavera in nadškofa s Palerme monsign. Celestina. V odgovoru so sv. Oče rekli, da red se odlikuje v vedi in omiki.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka neprijetna zadeva, da bi se vgodno rešila.

Zahvala.

Preserčna zahvala N. lj. G. ter Mariji Dev. Dobrovske, sv. Luciji, sv. Antonu in sv. Frančišku! Bila sem popolnoma obupana zastran oči, da ne bodo več zdrave in vendar sem na priporočevanje zadobila popolnoma zdravje po priprošnji N. lj. G. in M. Dev. Dobrovske itd. Bog plačaj tudi vsim tistim pobožnim dušam, ktere so 9dnevnicu ali kaj družega zame opravljale!

M. R—k.

Preserčno se zahvaljujete N. lj. G. presv. Serca mati in hči za zadobljeno zdravje in za rešenje iz velikih zadržg.

J.

Oče in hči sta v hudi bolezni na priprošnje N. lj. G. presv. Serca zdravje dosegla. Češena Marija! N.

Zavolj storjene obljube se razglasi priserčna zahvala N. lj. G. za neko milostno uslišano prošnjo.

P. župnik.

Mladeneč izreka priserčno zahvalo N. lj. G. presv. Serca, da ga je po mnogoterih zaprekah in ovirah pripeljala v oni stan, v kterega si je že v prvi mladosti z največjim hrepenenjem želel. Priporoča se nadalje vsim soudom bratovščine N. lj. G. v molitev, naj bi srečno došel do cilja, ter mogel delovati za Božjo čast in zveličanje duš.

A. —.

Mnogo uslišanih prošenj imam zaznamovati, ter si štejem v dolžnost, moji mogočni priprošnici: N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, javno hvalo izreči. Srečnega bi se štel, ko bi s tem njeno slavo le količkaj pomnožil, ali enega ali družega k njenemu češenju spodbudil.

L. Š.

Koledar za prihodnji teden:

22. grudna. S. Honorat. — 23. S. Viktorija. — 24. Predpraznik Jezusovega rojstva. Ss. Adam in Eva. — 25. Rojstvo N. G. J. Kr. ali Božič. — 26. Sv. Štefan. — 27. S. Janez evang. — 28. Nedelja po Božici. Nedolžni otročiči.

Listek za raznoterosti.

V cerkev Jezusovega presv. Serca se bodo v soboto (20. t. m.) okoli dveh popoldne iz g. Samasove livarne prepeljali 4 novi zvonovi, ktere bojo milgsp. knez in škof Jakop v nedeljo (21 t. m.) ob desetih ondi posvetili, tudi ogovor imeli in maševali.

Cerkve Jezusovega presv. Serca doverševanje vse zlagoma napreduje. Milgsp. knez in škof so o neki priliki rekli, da smo Kranjci v tej reči prekosili Gradcarje, ki imajo enako v delu tako cerkev. — Zvonove tedaj bodo škof v nedeljo posvetili. — Vidili smo pa tudi včeraj prelepo, veliko gotiško moštranico, ki je ravno dodelana in stane okoli 1000 gld., za kar so nekteri prijatelji tega častitljivega dela bolj natihoma zbirali, oziroma darovali. Samo nekaj čez 100 gld. je še dolga, in kdor torej bi se želel tudi te lepe naprave vdeležiti, je še prilika.

Pet sto gld. so milostni gosp. knez in škof mestnemu gosp. županu izročili za ubožne. Plačuj dobrotljivi Bog, reveži pa molite!

Iz Ljubljane. Milostni gosp. stolni prošt Jožef Zupan, ki se zarad bolezni mesec dni niso vdeleževali cerkvenih opravil, so se pozdravili, hvala Bogu, ter zopet mašujejo in zveršujejo druge opravila.

Gosp. gimnazijalni vodja Jak. Smolej je postal c. kr. dež. šolski nadzornik.

Miklavž, kakor že davno dela, je tudi letos skrivaj prinesel na porto uršulinskega samostana zalo culo obleke za ubožne šolske otroke: trikrat po 12 koscev.

O preblagi Nikolaj!

Tebe čaka svitli raj.

Pogreb na deželi in pogreb v mestu.

Na deželi:

Jože. Janez, danes bo pogreb, ali pojdeš?

Janez. Dobro, dobro: bom saj par roženkrancev obmolil; sej tako drugekrat imam tako malo časa moliti.

V mestu:

Adolf: Ti Edvard, danes bo pa lep pogreb: čaka že vse polno gledavcev; ali pojdeš?

Milko: Dobro, dobro: se bom saj malo nagovoril in našnekedral „nach Herzenslust“ — da se mi jezik ne primerzne; sej doma tako več del molčim, ko me vse jezí... žena, posli...

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: G. tergovca M. Pakič okoli 20 letnikov „Zgodnje Danice“ po ranj. preč. kanoniku Jož. Pavšlerji. (Op. Ako bi kdo to veliko zalogo mnogoterega duhovnega blaga v prid ubožne šolske mladine želel kupiti, prosimo, naj se oglasi.) — H. D. 40 kr. — Nekdo 1 gld. — Prečast. g. dekan M. Skubic 5 gld. — Č. g. župnik Štef. Jaklič 5 gld. — Neimenovana gospa 5 gld. — Preč. g. dekan A. Aleš 5 gld. — Č. g. župn. Fr. Eržen 1 gld. — G. P. 30 gld.

Za napravo zvonov pri cerkvi Jezusovega presv. Serca: Č. g. župnik Miha Tavčar 5 gld. — Č. g. kaplan Ant. Šmidovnik 5 gld. — Č. g. Jak. Marolt, župnik pri sv. Križu, 5 gld. — Neimenovane osebe 3 gld. — P. n. G. kapiteljski vikar dr. H. Pavkar 10 gld. — Nekdo 50 kr. — Mar. Drol 1 gld. — Benedik Marija 5 gld. — Benedik Anton 5 gld. — Zupanec Helena 1 gld. — Jeraša Neža 1 gld. — Benedik Minica 50 kr. — Vidmar Marija 20 kr. — Peterlin Uršula 40 kr. — Miha Potočnik 5 gld. — Gosp. Rudolf Milic, posest. tiskarne, 5 gld. — Ž-ska ljudska šola podari cerkvi Jezusovega presv. Serca v Ljubljani za zvonove borni darek 1 gld. na dober namen.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Č. g. M. Terček, duh. pomočnik v Mirni peči, 9 gld.

Za Amerikanski misijon: Č. g. Jak. Marolt 1 gld.

Za pariško bratovščino za duše v vicah: Neimenovan 2 gld.

Za družbo sv. Leopolda: Iz Žuženberka po č. g. župniku 5 gld.

Za sv. Očeta: Neimenovan 2 gld. Č. g. župnik Fr. Eržen 2 gld. — Neimen. gospa 1 tol. za 2 gld. — Ž-ska ljudska šola pošlje Sv. Očetu Leonu XIII za novoletni dar 3 gld. s prošnjo, da bi oni prosili njeni mladini in učiteljstvu darove Sv. Duha za šolsko leto 1884/85.

Za sveto Detinstvo: Ž-ska ljudska šola v spomin Jezusovega rojstva daruje družbi sv. Detinstva 2 gld., želječa sprejeti v povračilo blagoslov novorojenega Deteta Jezusa za šolsko leto 1884/85.

Za bratovščino N. lj. Gospé presv. Serca: Neimenovan 1 gld.

Za afrikanski misijon: Žuženberk po č. g. župniku 11. gld. — Č. g. J. Marolt 1 gld. — M. Laknar 1 gld. — Z. † Jan. Kajžarja 1 gld. — Po milgsp. proštu P. Urh-u 2 gld.

Za kapelo v Marijanišču: Č. g. J. Kaplenek, župn. na Blokih, 20 gld. — Č. g. G. Weiss, duhovnik v Zaplani, 5 gld. 50 kr. — Radoliška duhovnija 6 gld 40 kr. 1 gld.

Za misijon čistega Spočetja: Po milgsp. P. Urh-u 4 gld.

Za Trapiste v Marija-Zvezdi: Po milgsg. proštu P. Urh-u 3 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Neim.: Sv. maša opravljena. — G. J. G. v Motu. Naročnina oddana zaležn. Pozdravljeni!